

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 8, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2026:904](#) 07-04-2026

Schorsing uitvoerbaar bij voorraadverklaring afgewezen

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:1786](#) 24-03-2026

Geen kennelijk onbehoorlijk bestuur bij voortzetten verlieslatende onderneming door genomen maatregelen en oorzaak buiten referteperiode

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:834](#) 17-02-2026

Verweer tegen vordering aanvrager en steunvorderingen slaagt niet; faillissement blijft in stand

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3308](#) 20-03-2026

Pluraliteit van schuldeisers volgt uit jaarrekening over 2023

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:2872](#) 18-03-2026

Geen schending zorgplicht Rabobank en geen onrechtmatig handelen curator bij onderhandse verkoop

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:1948](#) 18-03-2026

Bestuurders en feitelijk beleidsbepaler hoofdelijk aansprakelijk voor boedeltekort en oplegging bestuursverbod wegens Ponzi-zwendel

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:3740](#) 11-03-2026

Rechtbank wijst faillissementsverzoek af, omdat betekening in Polen niet is gelukt

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:2079](#) 06-03-2026

Inbewaringstelling geschorst onder voorwaarden: curator heeft zich onvoldoende ingespannen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:3398](#) 12-02-2026

Vernietiging faillissement na verzet, omdat betalingsregeling is getroffen met de

aanvragers. Met wenk

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:2526 10-02-2026

Verzoek tot voorlopig getuigenverhoor van insolventieteam rechtbank Den Haag
toegewezen

RECHTSPRAAK

Bestuurders en feitelijk beleidsbepaler hoofdelijk aansprakelijk voor boedeltekort en oplegging bestuursverbod wegens Ponzi-zwendel

De rechtbank Zeeland|West|Brabant oordeelt dat het bestuur en de feitelijk beleidsbepaler van MBMO Groep B.V. kennelijk onbehoorlijk hebben bestuurd, dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is en dat zij daarom aansprakelijk zijn voor het boedeltekort. De rechtbank legt daarnaast een bestuursverbod op voor de (maximale) duur van vijf jaar.

Bij vonnis van 18 maart 2026 heeft de rechtbank Zeeland|West|Brabant geoordeeld over de aansprakelijkheid van (indirect) bestuurders en een feitelijk beleidsbepaler in het faillissement van MBMO Groep B.V. De curator vorderde een verklaring voor recht dat gedaagden hoofdelijk aansprakelijk zijn voor het boedeltekort op grond van artikel 2:248 BW, betaling van een voorschot en oplegging van een civiel bestuursverbod ex artikel 106a Fw.

De rechtbank stelt vast dat de publicatieplicht (art. 2:394 BW) structureel is geschonden. De jaarrekeningen over 2019 en 2020 zijn respectievelijk circa acht en vijf maanden te laat gedeponneerd. Dit levert het onweerlegbare vermoeden op dat het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijke heeft vervuld (art. 2:248 lid 2 BW), en het weerlegbare vermoeden dat dit een belangrijke oorzaak van het faillissement is.

De door gedaagden aangevoerde andere belangrijke oorzaken van het faillissement zijn de coronapandemie en de blokkade van het Suezkanaal. Naar het oordeel van de rechtbank is onvoldoende aannemelijk gemaakt dat deze omstandigheden daadwerkelijk van invloed zijn geweest op het faillissement. De rechtbank overweegt dat MBMO Groep vanaf de oprichting verlieslatend was, er geen reële omzet genereerd werd en de bedrijfsvoering grotendeels werd gefinancierd met gelden van (veelal particuliere) leninggevers. Prognoses en onderliggende stukken die de toekomstige rendabiliteit moesten dragen, zijn niet overgelegd. Bovendien zijn aanzienlijke bedragen aan bestuurders uitgekeerd, terwijl rente- en aflossingsverplichtingen

aan bestaande investeerders feitelijk werden voldaan uit inleg van nieuwe investeerders. De rechtbank kwalificeert deze gang van zaken – net als de curator en de ING Bank – als een zogenoemde Ponzi-zwendel.

Omdat het bewijsvermoeden niet succesvol wordt weerlegd, verklaart de rechtbank gedaagden hoofdelijk aansprakelijk voor het gehele boedeltekort (art. 2:248 lid 1 en lid 7 BW jo. art. 2:11 BW). Het boedeltekort wordt nader opgemaakt bij staat. Een voorschot van € 1.000.000 wordt toegewezen. De rechtbank ziet geen afzonderlijk belang meer bij beoordeling van aansprakelijkheid op grond van artikel 2:9 BW of artikel 6:162 BW.

Ten slotte legt de rechtbank aan de bestuurders en de feitelijk beleidsbepaler een civielrechtelijk bestuursverbod op voor de duur van vijf jaar (art. 106a Fw). Daarbij weegt zwaar dat schuldeisers in ernstige mate zijn benadeeld en misleid door een structureel onhoudbare bedrijfsvoering en misleidende presentatie richting beleggers. De rechtbank acht het bestuursverbod passend en noodzakelijk ter bescherming van toekomstige schuldeisers.

W.P.IJ. Overgoor, april 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:1948

Zaaknummer: C/02/423887 / HA ZA 24-346 (E)

Rechters: A.D. Scheffers, P.H.J.G. Römers en M.A. de Vlieger

Advocaten: S. Lagidse en I. Stolting

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:394 BW en 106a Fw

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst faillissementsverzoek af, omdat betekening in Polen niet is gelukt

De Poolse deurwaarder heeft als ontvangende instantie in de zin van de Betekeningsverordening laten weten dat ‘formulier K’ niet tijdig kan worden teruggestuurd, omdat het faillissementsverzoek met aanzegging niet is ontvangen. Daar komt bij dat formulier K wordt gebruikt als de betekening niet heeft plaatsgevonden. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek daarom af.

Een pensioenfonds vraagt het faillissement aan van een natuurlijke persoon met woonadres in Polen. De rechtbank wijst het verzoek af, omdat niet kan worden vastgesteld dat de schuldenaar de oproep heeft ontvangen. De Poolse deurwaarder heeft als ontvangende instantie in de zin van de Betekeningsverordening (Verordening (EU) 2020/1784) namelijk laten weten dat het zogenoemde formulier K niet op tijd kan worden teruggestuurd, omdat hij het faillissementsverzoek met aanzegging voor de zitting niet heeft ontvangen. Daar komt bij dat de ontvangende instantie heeft aangezegd dat het formulier K zal worden verzonden, terwijl dit formulier blijkens artikel 11 van de Betekeningsverordening wordt gebruikt voor het geval de betekening niet heeft kunnen plaatsvinden.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:3740

Zaaknummer: FT RK 25/2247

Rechters: J.T.P. Pot

Advocaten: E.T. van den Hout

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw en 11 Betekeningsverordening

RECHTSPRAAK

Pluraliteit van schuldeisers volgt uit jaarrekening over 2023

Uit de jaarrekening blijkt dat de schuldenaar eind 2022 forse schulden had. Deze schulden zijn per 31 december 2023 op nihil gewaardeerd, maar de schuldenaar heeft onvoldoende onderbouwd dat deze schulden daadwerkelijk niet meer bestaan.

De Belastingdienst verzoekt om de faillietverklaring van een bv. De Belastingdienst stelt een vordering te hebben van bijna € 440.000. Ook heeft de ACM een boete opgelegd van € 433.000. De schuldenaar erkent deze vorderingen, maar stelt dat pluraliteit van schuldeisers ontbreekt.

De rechtbank sluit aan bij het standpunt van de Belastingdienst dat uit de jaarrekening over 2023 blijkt van pluraliteit van schuldeisers. Uit deze jaarrekening volgt namelijk dat op 31 december 2022 sprake was van kortlopende schulden van ruim € 14 mln en een langlopende schuld van € 1,5 mln. Deze schulden zijn in de jaarrekening over 2023 op 31 december 2023 op nihil gewaardeerd. De verklaringen die de schuldenaar hiervoor heeft gegeven, onder meer dat de schulden deels zijn verrekend en deels zijn verjaard, overtuigen de rechtbank niet. Onder andere de stelling dat een intercompanyvordering na één jaar is verjaard is naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende onderbouwd. Omdat de schuldenaar hoge schulden heeft en niet is gebleken dat er actief is om deze schulden te betalen, spreekt de rechtbank het faillissement uit.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3308

Zaaknummer: C/13/782653 / FT RK 26/45

Rechters: A.E. de Vos

Advocaten: E.E. Schipper

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Vernietiging faillissement na verzet, omdat betalingsregeling is getroffen met de aanvragers. Met wenk

De curator heeft twee voertuigen van de schuldenaar verkocht. De schuldenaar heeft met de aanvragers van het faillissement een betalingsregeling getroffen, die inhoudt dat uit het boedelactief een bedrag van € 14.000 ineens wordt betaald. Daarna wordt drie maanden € 1.500 per maand betaald, waarna nadere afspraken moeten worden gemaakt. De rechtbank vernietigt het faillissement naar aanleiding van het verzet van de schuldenaar, omdat de aanvragers van het faillissement hun verzoek niet handhaven.

Een schuldenaar is door de rechtbank failliet verklaard op verzoek van twee vennootschappen onder firma. Tijdens het faillissement heeft de curator twee voertuigen van de schuldenaar verkocht en hiermee een opbrengst van ruim € 27.000 gerealiseerd. Inclusief het banksaldo dat aanwezig was op de datum van het faillissement, bedraagt het boedelactief ongeveer € 30.000. De schuldenaar heeft met de aanvragers van het faillissement afgesproken na de vernietiging van het faillissement € 14.000 ineens te betalen en daarna drie maanden € 1.500 per maand. Daarna moet een nieuwe betalingsregeling worden afgesproken. Hoe hoog de vordering van de aanvragers van het faillissement is, volgt niet uit de uitspraak.

Omdat een betalingsregeling is getroffen met de aanvragers van het faillissement en zij hun faillissementsverzoek niet langer handhaven, meent de schuldenaar dat het faillissement moet worden vernietigd. De rechtbank gaat hiertoe over, onder de overweging dat de rechtbank niet toetst of de schuldenaar ook ten opzichte van andere schuldeisers is opgehouden te betalen. Dat zou naar het oordeel van de rechtbank niet passen bij de overweging van de Hoge Raad in zijn arrest van 5 juni 2015 (ECLI:NL:HR:2015:1473) dat in verzet 'ex nunc' moet worden getoetst of aan de voorwaarden voor de faillietverklaring is voldaan. Onder meer is vereist dat de aanvragers hun verzoek handhaven, wat hier niet het geval is.

Ter sprake is nog gekomen of een voorafgaand aan het faillissement gelegd beslag in de weg

stond aan verkoop van de voertuigen. Volgens de curator herleven de beslagen na vernietiging van het faillissement op grond van artikel 33 lid 2 Fw. De schuldenaar zou daarom niet vrijelijk over het boedelactief kunnen beschikken. De schuldenaar heeft aangetoond dat het beslag is opgeheven en de curator heeft deze opheffing bevestigd, zodat het beslag niet in de weg staat aan de opheffing van het faillissement. De faillissementskosten, die de curator heeft gemaximeerd op € 8.800 exclusief btw, brengt de rechtbank ten laste van de schuldenaar.

Wenk

De curator meent dat het beslag dat voor faillissement op de voertuigen is gelegd herleeft op grond van artikel 33 lid 2 Fw. Uit de uitspraak blijkt dat de voertuigen tijdens faillissement door de curator zijn verkocht. De koopprijs is betaald. Het lijkt er daarom op dat de voertuigen ook zijn geleverd. In dat geval herleeft het beslag niet, omdat uit artikel 33 lid 2 Fw volgt dat een voorwaarde voor het herleven van het beslag is dat het goed nog tot de boedel behoort. Dit sluit ook aan bij artikel 13 lid 1 Fw, waarin is opgenomen dat door de curator tijdens het (later vernietigde) faillissement verrichte handelingen geldig en verbindend blijven voor de schuldenaar. Omdat het beslag (voor zover mogelijk) is opgeheven, wordt dezelfde uitkomst bereikt, namelijk dat de schuldenaar door de vernietiging van het faillissement over de verkoopopbrengst kan beschikken.

H.J. de Kloe, april 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:3398

Zaaknummer: FT RK 25-2251

Rechters: M. Aukema

Advocaten: P. Beerda en J.W. Hilhorst

Wetsartikelen: 33 Fw

RECHTSPRAAK

Schorsing uitvoerbaar bij voorraadverklaring afgewezen

Het Hof 's-Hertogenbosch heeft uitspraak gedaan in een kort geding over de schorsing van de uitvoerbaar bij voorraadverklaring van vonnissen inzake bestuurdersaansprakelijkheid in faillissement. In de bodemprocedure waren de (indirect) bestuurders op grond van artikel 2:248 BW hoofdelijk veroordeeld tot betaling van het faillissementstekort, met betaling van een voorschot van € 2.000.000 op het faillissementstekort. Het hof schort de uitvoerbaarheid bij voorraad van de vonnissen niet op, en staat verdere executie door de curator toe.

De bestuurders vorderen schorsing van de uitvoerbaarheid bij voorraad van de vonnissen, staking van de executie en opheffing van de gelegde beslagen door de curator. Zij stellen daarbij dat de curator over voldoende zekerheden beschikt, dat het faillissementstekort lager is dan door de curator begroot en dat executie tot onevenredige schade leidt. Ook bieden zij aan een bankgarantie van € 2.000.000 te stellen.

Het hof wijst de vorderingen af. De beslissing tot uitvoerbaarverklaring bij voorraad was in de bodemprocedure gemotiveerd gegeven. Daarom kan daarvan in kort geding, behoudens kennelijke misslagen, slechts worden afgeweken indien er sprake is van feiten of omstandigheden die zich pas na de betreffende uitspraak in de bodemprocedure hebben voorgedaan (vgl. HR 20 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:2026 (*De Zeester*)). De door de bestuurders aangevoerde omstandigheden bestonden al ten tijde van de betreffende uitspraak en hadden toen naar voren gebracht kunnen worden. Het aanbod tot het stellen van een bankgarantie is bovendien onvoldoende concreet en voorwaardelijk. Het hof ziet tot slot geen grond voor het opheffen van de gelegde beslagen of het verbieden van de executie.

N. Gamliël, april 2026

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 07-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2026:904

Zaaknummer: 200.359.872_01

Rechters: N.W.M. van den Heuvel, R.A. van der Pol en O.G.H. Milar

Advocaten: E. van der Kolk en H.J. School

Wetsartikelen: 8 EVRM en 442 Rv

RECHTSPRAAK

Geen schending zorgplicht Rabobank en geen onrechtmatig handelen curator bij onderhandse verkoop

De curator heeft in overleg met de bank verhuypothekerde zaken onderhands verkocht. De borgen vinden dat de bank heeft gehandeld in strijd met haar zorgplicht door zich niet in te spannen voor een zo hoog mogelijke opbrengst.

Het gaat hier om een vonnis van de rechtbank Amsterdam in de hoofdzaak en vrijwaringszaak naar aanleiding van een onderhandse verkoop na faillissement.

Rabobank heeft een vennootschap (hierna: gefailleerde) gefinancierd voor de exploitatie van vakantiewoningen en verkreeg daarvoor een hypotheekrecht op de vakantiewoningen en een pandrecht op de voorraad. De vier gedaagden waren aandeelhouder en stelden zich ieder borg voor de verplichtingen van de vennootschap jegens Rabobank. In december 2022 zegde Rabobank de financiering op, waarna gefailleerde kort daarna failliet werd verklaard.

Voor faillissement sloten gefailleerde en de grondeigenaar van één locatie een overeenkomst tot afstand van het opstalrecht en overdracht van de vakantiewoningen voor €175.000, onder voorwaarden en met voorbehoud van toestemming van Rabobank. De notaris weigerde medewerking wegens een mogelijk paulianarisico. Na faillissement bood de curator de activa te koop aan. Alleen de grondeigenaar bracht een bod uit op de betreffende vakantiewoningen, ter hoogte van €142.900. Na ontvangst van de opbrengst sprak Rabobank de borgen aan voor de restantvordering.

Rabobank heeft de borgen in de hoofdzaak aangesproken tot betaling onder hun borgtochten. De borgen hebben verweer gevoerd en gesteld dat Rabobank haar zorgplicht heeft geschonden door zich onvoldoende in te spannen om een zo hoog mogelijke opbrengst van de zekerheden te realiseren. Daarnaast hebben zij in vrijwaring aangevoerd dat de curator onrechtmatig heeft gehandeld door geen nakoming te vorderen van de vóór faillissement gesloten overeenkomst met de grondeigenaar.

De rechtbank overweegt dat het uitgangspunt is dat Rabobank de vrijheid heeft om te bepalen

op welke manier en in welke volgorde zij haar zekerheden uitwint, ook in faillissement. De rechtbank vervolgt dat Rabobank volgens vaste rechtspraak naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid, en rekening houdend met alle omstandigheden, gehouden is zich in te spannen om te voorkomen dat zij een borg onder een borgtocht moet aanspreken. Als Rabobank hierin tekortschiet, kunnen de borgen zich met een beroep op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid tegen de aanspraak van Rabobank tot nakoming van de borgtochtovereenkomst verzetten.

Over de toetsing van het handelen van de curator overweegt de rechtbank dat de curator zich moet richten naar het belang van de boedel, maar het in beginsel aan haar inzicht is overgelaten op welke wijze en langs welke weg het beste aan dat belang kan worden bijgedragen. Het gedrag van de curator wordt getoetst aan de hand van de *Maclou*-norm, waarbij moet worden beoordeeld of de curator in de gegeven omstandigheden in redelijkheid tot haar handelen heeft kunnen komen. Bij deze toets past terughoudendheid. Voor persoonlijke aansprakelijkheid is immers nodig dat de curator ook persoonlijk een verwijt kan worden gemaakt van haar handelen.

De rechtbank oordeelt vervolgens dat van schending van de zorgplicht door Rabobank in dit geval geen sprake is en ook de curator niet onrechtmatig heeft gehandeld bij de verkoop.

Volgens de rechtbank is het een begrijpelijke keuze van de curator geweest om zich te richten op een doorstart en niet op de beweerde overeenkomst. Een doorstart leidt namelijk vaak tot de hoogste opbrengst. Bovendien hebben de borgen de curator niet gewezen op de overeenkomst en één van hen heeft zelfs verklaard dat formalisering van de verkoop niet heeft plaatsgevonden. Aangezien het bod van € 42.900 het enige bod was en hoger lag dan de getaxeerde onderhandse waarde, heeft de curator in redelijkheid tot haar handelen kunnen komen. Daarmee is van onrechtmatig handelen en aansprakelijkheid van de curator q.q., laat staan pro se, geen sprake.

Daarnaast gaat volgens de rechtbank het verwijt aan Rabobank niet op, omdat de verkoopprijs hoger lag dan de getaxeerde onderhandse verkoopwaarde. Bovendien lag het voor de hand dat Rabobank meeding in de begrijpelijke keuze van de curator voor het onderhands aanbieden. Daarnaast is het volgens de rechtbank maar de vraag of met een executoriale verkoop een hogere opbrengst zou zijn gerealiseerd, omdat onderhandse verkoop over het algemeen meer oplevert en de koop eigenlijk alleen interessant is voor de grondeigenaren vanwege de kosten om te demonteren. Ook is onweersproken gesteld dat er geen enkele belangstelling is geweest voor de reserveonderdelen die de curator heeft aangeboden in het biedingsproces.

De rechtbank wijst om bovenstaande redenen de vorderingen van Rabobank in de hoofdzaak

toe en wijst zowel het verweer van de borggen als hun vorderingen in vrijwaring tegen de curator af.

D.R.C. Smit, april 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:2872

Zaaknummer: C/13/765738 / HA ZA 25-780

Rechters: R.A. van Dudok Heel

Advocaten: S. Kuipers, A.J.M. Dekkers en M.R. Lauxtermann

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot voorlopig getuigenverhoor van insolventieteam rechtbank Den Haag toegewezen

Verzoek om voorlopig getuigenverhoor wordt toegewezen om duidelijkheid te verkrijgen over een vermeend gesprek tussen het Team Insolventie van de rechtbank Den Haag en een advocaat.

Verzoeker is in 2017 failliet verklaard. Tijdens zijn faillissement werd hij bijgestaan door een advocaat van advocatenkantoor Buren. In 2019 zou een partner van Buren door het Team Insolventie van de rechtbank Den Haag zijn verzocht om op gesprek te komen. Tijdens dit gesprek hebben twee leden van het insolventieteam medegedeeld dat de advocaat (en/of Buren) minder of geen faillissementen als curator toebedeeld zou krijgen als hij (en/of Buren) verzoeker zou blijven bijstaan. Daarop heeft Buren de dienstverlening aan verzoeker beëindigd.

In 2023 heeft de – inmiddels voormalig – advocaat aan verzoeker laten weten dat hij in 2019 onder druk is gezet door het insolventieteam van de rechtbank Den Haag. Verzoeker overweegt daarom een aansprakelijkheidsprocedure aanhangig te maken tegen de Staat en een van de leden van het insolventieteam. Om bewijs te verzamelen en dus zijn proceskansen in te schatten verzoekt verzoeker tot het horen van verschillende getuigen.

De Staat betwist dat een dergelijk gesprek heeft plaatsgevonden en stelt dat het verzoek neerkomt op een *fishing expedition*. Daarnaast stelt de Staat dat tegen het lid van het insolventieteam geen aansprakelijkheidsprocedure kan worden gevoerd, omdat uitsluitend de Staat aansprakelijk kan zijn voor een door een rechterlijk ambtenaar uitgevoerde handeling, en dat niet aannemelijk is dat verzoeker schade heeft geleden als gevolg van de onttrekking van de advocaat.

De rechtbank gaat niet mee in het verweer van de Staat. Verzoeker heeft zijn stellingen voldoende concreet gemaakt. Als deze stellingen bewezen worden, is aansprakelijkheid van de Staat niet ondenkbaar. Verzoeker hoeft in dit stadium nog niet aannemelijk te maken dat hij schade heeft geleden. Er is geen sprake van een *fishing expedition*. De rechtbank beveelt het

voorlopig getuigenverhoor.

S.J. van den Boogert, april 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:2526

Zaaknummer: C/10/701788 HA RK 25-599

Rechters: A.C. Rop, P.D. Olden en S.V. Hardonk

Advocaten: P.H.J. Körver, M.T. Beumers en M. Moret

Wetsartikelen: 196 Rv

RECHTSPRAAK

Inbewaringstelling geschorst onder voorwaarden: curator heeft zich onvoldoende ingespannen

Hoewel er nog steeds gronden bestaan voor inbewaringstelling, schorst de rechtbank de inbewaringstelling. Aan de schorsing worden diverse voorwaarden verbonden. Er is reden voor schorsing, omdat een deel van de benodigde informatie wel is verstrekt, terwijl de curator daar, aldus de rechtbank, onvoldoende mee aan de slag is gegaan: hij heeft de bestuurder niet regelmatig verhoord en de verstrekte informatie onvoldoende geverifieerd. De bestuurder heeft verder gemotiveerd uitgelegd waarom hij beter aan zijn verplichtingen kan voldoen als hij niet meer in bewaring is gesteld.

Bij vonnis van 3 juni 2025 is JBGold Trading B.V. failliet verklaard. Op grond van artikel 87 Fw is de bestuurder van de gefailleerde op 2 december 2025 in verzekerde bewaring gesteld. Het bevel is op 8 januari 2026 ten uitvoer gelegd door aanhouding van de bestuurder. Op 5 februari 2026 heeft de rechtbank een eerder verzoek tot opheffing dan wel schorsing afgewezen en de inbewaringstelling verlengd. Op de zitting van 5 maart 2026 verzoekt de curator wederom verlenging. De bestuurder verzoekt primair opheffing met zekerheidstelling van € 5.000 (te stellen door zijn ouders) en subsidiair schorsing onder voorwaarden.

De rechtbank stelt voorop dat artikel 87 Fw de rechtbank de discretionaire bevoegdheid geeft de inbewaringstelling van een bestuurder van gefailleerde te bevelen wegens het niet nakomen van zijn wettelijke verplichtingen. Bij de beoordeling zijn de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit van overeenkomstige toepassing, en dient de rechtbank in verband met artikel 5 EVRM te onderzoeken of er op basis van de huidige stand van zaken nog gronden zijn die de voortduring van de inbewaringstelling rechtvaardigen.

De rechtbank oordeelt dat er nog steeds grond voor inbewaringstelling bestaat: de bestuurder heeft geen contactgegevens verstrekt van de gestelde feitelijk leidinggevende en boekhouder van gefailleerde. Tegelijkertijd constateert de rechtbank dat de bestuurder enige vooruitgang

heeft geboekt door drie namen (waaronder een bedrijfsnaam) door te geven en een telefoonnummer te verstrekken. De curator is daar, aldus de rechtbank, onvoldoende mee aan de slag gegaan: hij heeft de bestuurder niet regelmatig verhoord en de verstrekte informatie onvoldoende geverifieerd. Daarmee stelt de curator zich ten onrechte op het standpunt dat de verstrekte informatie niet verifieerbaar is. Zo is niet gebleken dat hij heeft geprobeerd gegevens van het genoemde bedrijf via openbare bronnen te achterhalen. Daarbij heeft de bestuurder gemotiveerd uiteengezet dat hij bij opheffing dan wel schorsing van de inbewaringstelling beter in staat zal zijn om de opgevraagde informatie te proberen aan te leveren, waarbij hij concreet uiteengezet heeft welke stappen hij daartoe zal ondernemen.

Gelet op de meer coöperatieve opstelling van de bestuurder en de mogelijkheid om het beoogde doel op minder ingrijpende wijze te bereiken, acht de rechtbank schorsing van het bevel tot inbewaringstelling onder voorwaarden gerechtvaardigd. De verzoeken tot verlenging en opheffing worden afgewezen. De schorsing geldt tot 6 april 2026 en is verbonden aan de volgende voorwaarden: de bestuurder meldt zich wekelijks op het kantoor van de curator, rapporteert wekelijks schriftelijk over zijn inspanningen om de gevraagde informatie aan te leveren, stelt zich actief op bij toekomstige informatieverzoeken van de curator, en vertrekt niet naar het buitenland zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechter-commissaris.

S. Zonneveld, april 2026

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 06-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:2079

Zaaknummer: C/01/25/145 F

Rechters: S.C.E.F. Moulen Janssen

Advocaten: N. van Wandelen en M. van Beek

Wetsartikelen: 87 Fw en 88 Fw

RECHTSPRAAK

Geen kennelijk onbehoorlijk bestuur bij voortzetten verlieslatende onderneming door genomen maatregelen en oorzaak buiten referteperiode

Het hof wijst de vorderingen van de curator af. Voortzetting van een verlieslatende onderneming levert geen kennelijk onbehoorlijk bestuur op, omdat de bestuurder maatregelen nam om het tij te keren. De verweten gedragingen in de referteperiode zijn bovendien geen belangrijke oorzaak van het faillissement, omdat de vennootschap al ruim daarvoor in zwaar weer verkeerde.

Feiten

De zaak speelt zich af in de context van het faillissement van een vennootschap die een indoor kinderspeelparadijs met horecagelegenheid exploiteert en waarvan de bestuurder enig bestuurder en aandeelhouder is. In de jaren voorafgaand aan het faillissement verkeert de vennootschap al in een financieel penibele situatie. De vennootschap huurt sinds 2002 een pand waarin zij de onderneming exploiteert. In 2012 wordt een nieuwe huurovereenkomst gesloten, waarbij de op dat moment bestaande huurachterstand deels wordt verrekend en een nieuwe huurprijs wordt overeengekomen.

Uit de jaarstukken over 2016-2019 volgt dat de vennootschap gedurende de jaren voor het faillissement een negatief eigen vermogen en oplopende kortlopende schulden kent, terwijl de omzet daalt. In 2018 en 2019 maakt de vennootschap verlies.

In de loop van 2018 onderzoekt de bestuurder de mogelijkheden om een deel van het pand te verbouwen tot wereldrestaurant. Voor kerst 2019 is een groot deel van de verbouwing gereed. De omzet met kerst 2019 is vier keer hoger dan in de daaraan voorafgaande jaren. De verbouwingskosten worden deels gefinancierd uit een privélening van de bestuurder aan de vennootschap, en de verbouwingswerkzaamheden worden door de bestuurder en haar echtgenoot in eigen beheer verricht.

Eind 2019 onderzoekt de bestuurder vanwege familieomstandigheden ook de verkoop van de onderneming. Meerdere partijen tonen interesse en hieruit volgt dat de onderneming voldoende waard was om bij verkoop de crediteuren van de vennootschap te betalen. Begin april 2020 blijkt echter dat de beoogde koper het pand wel koopt van de verhuurder maar de onderneming toch niet overneemt. Op dat moment heeft de vennootschap haar deuren moeten sluiten vanwege de COVID-19-maatregelen. Na een kort geding met de nieuwe verhuurder over ontruiming, waarbij partijen een schikking treffen, wordt onder meer afgesproken dat de bestuurder zelf het faillissement van de vennootschap aanvraagt. Op 21 december 2020 wordt de vennootschap failliet verklaard.

De beoordeling

De curator vordert primair een verklaring voor recht dat de bestuurder aansprakelijk is voor het tekort in faillissement wegens kennelijk onbehoorlijk bestuur ex artikel 2:248 BW, en subsidiair op grond van artikel 2:9 BW, telkens met een voorschot van € 850.000. De rechtbank heeft de primaire vordering toegewezen. In hoger beroep vernietigt het hof het vonnis en wijst het de vorderingen van de curator alsnog af.

Het hof stelt voorop dat op grond van artikel 2:248 BW iedere bestuurder hoofdelijk aansprakelijk is voor het boedeltekort indien het bestuur zijn taak kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld en aannemelijk is dat dit een belangrijke oorzaak is van het faillissement. De vordering kan alleen worden gebaseerd op onbehoorlijke taakvervulling in de referteperiode van drie jaren voorafgaande aan het faillissement. Van kennelijk onbehoorlijke taakvervulling is pas sprake indien geen redelijk denkend bestuurder onder dezelfde omstandigheden aldus zou hebben gehandeld.

Het verwijt van de curator dat de verlieslatende onderneming te lang is voortgezet, levert volgens het hof in dit geval geen kennelijk onbehoorlijk bestuur op. Het Nederlandse recht kent in beginsel geen verplichting voor een bestuurder tot het beëindigen van een onderneming of het aanvragen van het faillissement van de vennootschap indien de onderneming (langdurig) verlies lijdt. Het bestaan van oplopende schulden maakt op zichzelf evenmin dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. De bestuurder heeft de onderneming bovendien niet ongewijzigd voortgezet. De bestuurder heeft eigen geld geïnvesteerd, zelf verbouwwerkzaamheden verricht en daarmee een verviervoudiging van de omzet gerealiseerd. Alleen de uitbraak van COVID-19 verhindert dat de vruchten van deze inspanningen worden geplukt.

Daarbij overweegt het hof verder dat het voortzetten van de onderneming gedurende de referteperiode, als het al kennelijk onbehoorlijk bestuur zou opleveren, bovendien niet kan

worden aangemerkt als een belangrijke oorzaak van het faillissement. De curator heeft zelf aangevoerd dat de onderneming al jaren voor COVID-19 technisch failliet was en al vanaf 2017 in zwaar weer verkeerde. Uitgaande van die penibele financiële situatie al aan het begin van de referteperiode, is niet aannemelijk geworden dat het gevoerde bestuur gedurende de referteperiode een belangrijke oorzaak is van het faillissement.

Het hof verwerpt ook de overige verwijten van de curator. Het vestigen van een pandrecht ten behoeve van de verhuurder levert geen paulianeus handelen op. Tegenover de pandrechtverlening staat namelijk een aanzienlijke verlaging van de huurschuld en uit de opbrengst van de beoogde verkoop hadden de crediteuren kunnen worden voldaan, zodat van wetenschap van benadeling niet is gebleken. De verweten ontvreemdingen en onttrekkingen zijn, afgezet tegen de omvang van de onderneming en de inspanningen van de bestuurder om de onderneming te redden, van onvoldoende ernst en financieel belang om kennelijk onbehoorlijk bestuur aan te nemen. Aldus worden de vorderingen van de curator in hoger beroep afgewezen.

D.M.M. Detisch, april 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-03-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:1786

Zaaknummer: 200.341.061

Rechters: G.P. Oosterhoff, D.M.I. de Waele en L. Spronck

Advocaten: J. de Haan en G.W. Weenink

Wetsartikelen: 2:248 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Verweer tegen vordering aanvrager en steunvorderingen slaagt niet; faillissement blijft in stand

Naar het oordeel van het hof is summierlijk gebleken van het vorderingsrecht van de aanvrager, nu de schuldenaar, een natuurlijke persoon, zich heeft verbonden voor een schuld van een door hem bestuurde vennootschap. Daarnaast blijven andere schulden onbetaald, waaronder een schuld aan het Ministerie van SZW en een schuld aan de curator wegens bestuurdersaansprakelijkheid op grond van artikel 2:248 BW in het faillissement van de vennootschap waarvan de schuldenaar bestuurder was. Omdat de schulden niet betaald kunnen worden, laat het hof het faillissement in stand.

In deze procedure is het faillissement van appellant (een natuurlijke persoon) uitgesproken door de rechtbank Amsterdam. Appellant heeft hoger beroep aangetekend tegen zijn faillietverklaring. Het gerechtshof Amsterdam laat het faillissement van appellant in stand. In tegenstelling tot wat appellant stelt, is er wel sprake van een faillissementssituatie, aldus het hof.

Allereerst oordeelt het hof dat er sprake is van een vordering van de aanvrager van het faillissement; appellant heeft zich hoofdelijk verbonden voor een door de aanvrager aan een door appellant bestuurde vennootschap verstrekte lening die als gevolg van het faillissement van die vennootschap opeisbaar is geworden.

Van pluraliteit is ook sprake volgens het hof, nu appellant meerdere schulden onbetaald laat. Een vordering van het Ministerie van SZW is door steeds tijdige stuitingshandelingen niet verjaard en het feit dat de deurwaarder de incasso van die vordering heeft gestaakt, betekent niet dat de vordering niet meer bestaat. Ten aanzien van de door de curator van de door appellant bestuurde vennootschap ingediende vordering uit hoofde van artikel 2:248 BW oordeelt het hof dat summierlijk van het bestaan daarvan is gebleken. Appellant heeft de administratie- en de deponeringsplicht geschonden en heeft ter zitting niet (voldoende) het

wettelijke vermoeden dat volgt uit artikel 2:248 lid 2 BW kunnen weerleggen.

Tot slot oordeelt het hof nog dat het feit dat de partner van appellant gelden beschikbaar stelde om andere vorderingen op appellant ineens te betalen en een vordering op appellant overnam en geen verhaal zal zoeken op appellant, niet wegneemt dat de bedoelde vorderingen tot zeer recent onbetaald waren en niet konden worden voldaan door appellant.

Het hof oordeelt dus dat er sprake is van een situatie van hebben opgehouden te betalen en bekrachtigt het faillissement.

Overigens heeft appellant inmiddels cassatieberoep ingesteld. Dat heeft hij aanvankelijk zelf en niet zonder slag of stoot geprobeerd. Nadien heeft hij een cassatieadvocaat ingeschakeld. A-G De Bock heeft in haar op 2 april 2026 gepubliceerde conclusie (ECLI:NL:PHR:2026:352) concludeerd dat het cassatieberoep niet-onvankelijk moet worden verklaard ex artikel 80a RO.

W.T.N. Vlasveld, april 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:834

Zaaknummer: 200.363.570

Rechters: M.A.M. Vaessen, A.M. van Amsterdam en N.J. Huurdeman

Advocaten: J.C.A. Herstel, L.M. Veltkamp en A. Robustella

Wetsartikelen: 1 Fw, 2:248 BW en 8 Fw